

— Влѣзохъ да долѣя кандилото — отвърна очудено Дафина и приближи къмъ нея. Пошѣпна тревожно: — Какво ти е, Маро? Гледамъ те отъ единъ-два дена, не мога да разбера . . . Не ядешъ, не спишъ . . . Пожълтѣла си, изтънѣла си — и тя поклати загрижено глава, погали съ грубитѣ си прѣсти тънката свѣтла коприна на коситѣ ѝ — какво криешъ отъ мене? Кажи ми . . .

Мария се дръпна нетърпеливо, съ явна досада. Отвърна сухо:

— Остави ме.

Дафина не настоя. Въздъхна едва чуто, погледна още веднѣжъ съ дълбока и загрижена любовъ сирачето, поклати глава, взе крондила да го напълни съ прѣсна вода за презъ нощъта и излизе.

Щомъ вратата се притвори и стѣпкитѣ на старата заглѣхнаха по каменнитѣ стѣпала надолу, Мария живо се обърна, изица до вратата, послуша се. Следъ това покри съ рѣще очитѣ си, остана нѣколко мига така, откри лице. Ако Дафина би могла да я види въ този мигъ, не би сдържала вика въ гърлото си. Чѣртитѣ на Марииното лице бѣха изопнати въ толкова мжчително напрежение, толкова нескрита боязнь, че го преобразяваха почти до неузнаваемостъ. Обикновено спокойниятъ и хладенъ взоръ на едритѣ сини очи сега бѣ замѣстенъ съ две парчета свѣтло стѣкло, които сякашъ не отразяваха нищо, тѣй погълнатъ навътре, въ себе си, бѣ взора на царкинята. Тя скръсти рѣще, цѣла се сви въ мжката на неизреченитѣ думи. А тѣ горѣха като огненъ вика на устнитѣ ѝ. Да можеше да го извика, да прислони глава въ майчинскитѣ рѣще на Дафина, да отдѣхне, да пошѣпне безумната си тревога, съмненията, бурната радостъ, тъмния страхъ . . .

Колко жени като нея въ този мигъ притискаха въ безпомощно вълнение рѣще къмъ гърдитѣ си, заслушани въ бавния неспиренъ звънъ на клепалата и броеха колко часа оставатъ до полунощъ, до уречения мигъ? . . .

Ето вече навънъ бързо мръкваше. Заблещукаха първитѣ, тѣмни свѣтлинки. Въ двора на палата всичко си